

Court 1

Tracy Wolff bij Boekerij:

Crave 1

Crave 2

Crush 1

Crush 2

Covet 1

Covet 2

Court 1

Court 2

Tracy Wolff

Court 1

Deel 4 van de *Eeuwige liefde*-serie

Vertaald door Valérie Janssen

ISBN 978-90-492-0977-3

ISBN 978-90-492-0976-6 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Court*

Vertaling: Valérie Janssen

Omslagontwerp: Bree Archer, bewerkt door Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Getty Images, Evanto Elements

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2022 by Tracy Deebs-Elkenaney.

First published in the United States under the title COURT: Crave series #4. This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC. All rights reserved.

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Stephanie
Dank je wel dat je ja hebt gezegd

O

De kruik gaat net zo lang te water tot zij barst

Hudson

We zijn compleet de lul.
En als ik mag afgaan op de uitdrukking op Grace' gezicht weet zij het ook.

Ik zou haar graag willen zeggen dat het wel goedkomt, maar eerlijk gezegd ben ik ook doodsbang. Alleen niet om dezelfde reden als zij, maar daar wil ik het nog niet over hebben.

Ze zit op dit moment op mijn bank voor de brandende haard. Haar haren zijn nat van het douchen en haar krullen glinsteren in het flakkerende licht. Ze heeft een van mijn t-shirts aan en een joggingbroek van mij met opgerolde pijpen.

En ze heeft er nog nooit zo mooi uitgezien.

Of zo hulpeloos.

Bij die gedachte dreigt een diepe angst me te overspoelen, ook al hou ik mezelf voor dat ze echt niet zo hulpeloos is als ze eruitziet. En dat ze alles aankan wat onze fucking wereld haar probeert aan te doen.

Alles, behalve Cyrus.

Als ik één ding over mijn vader heb geleerd, is het wel dat hij nooit zal stoppen tot hij zijn zin heeft gekregen, ongeacht de fucking gevolgen.

Mijn bloed wordt ijskoud bij het vooruitzicht.

Ik ben nog nooit in mijn hele ellendige leven ergens bang voor geweest. Niet om te leven en al helemaal niet om dood te gaan. Maar nu Grace er is leef ik voortdurend in gruwelijke angst.

Angst dat ik haar zal kwijtraken en angst dat dan al het licht zal doven. Ik weet hoe het is om in de schaduwen te bivakkeren. Ik heb mijn hele verdomde leven in duisternis doorgebracht.

En daar wil ik niet naar terug.

‘Kan ik...’ Ik schraap mijn keel en begin opnieuw. ‘Kan ik iets te drinken voor je halen?’ vraag ik, maar Grace geeft geen antwoord. Ik weet niet eens of ze me heeft gehoord, want ze tuurt onafgebroken op haar telefoon om geen enkel nieuwtje over Flint te missen. Tien minuten geleden is de specialist gearriveerd om hem te onderzoeken en we wachten ongeduldig op het nieuws over zijn been. Ik weet dat ze het liefst bij hem in de ziekenzaal zou zijn. Dat willen we allemaal. Maar toen hij om privacy vroeg konden we moeilijk weigeren. ‘Oké. Goed dan. Ik ben over een paar minuten terug,’ zeg ik tegen haar, want zij is niet de enige die wel een douche kon gebruiken.

Ze reageert nog steeds niet en ik vraag me af wat ze denkt. Wat ze voelt. Sinds onze terugkeer naar Katmere en de ontdekking dat Cyrus ons allemaal om de tuin heeft geleid en alle leerlingen heeft ontvoerd terwijl wij op het eiland aan het vechten waren heeft ze amper iets gezegd. Wist ik maar wat ik kon doen om haar te helpen. Om tot haar door te dringen voordat de hel weer losbarst.

Want dat het zal gebeuren staat vast. Dat tonen Cyrus’ angstaanjagende nieuwe bondgenootschappen wel aan. Net als de brute ontvoering van de kinderen van de machtigste bovennatuurlijke wezens op de hele wereld. Hij kan niet meer terug, kan niets anders meer doen dan álles verwoesten.

Omdat ik Grace niet in haar eentje in de stilte wil laten zitten loop ik naar mijn platenverzameling en zoek tussen de elpees tot mijn vingers bij Nina Simone aankomen. Ik haal de plaat uit de hoes en

leg hem op de pick-up. Ik druk op een knop en wacht tot de naald opzieschuift en zich met zacht statisch geknetter laat zakken. Dan vult Nina's whiskyhese stem de stille ruimte. Ik pas het volume aan tot het meer als achtergrondmuziek klinkt, werp nog eenmaal een blik op Grace' roerloze gedaante en loop dan naar de badkamer.

Ik douch in een recordtijd, zeker als je de hoeveelheid bloed, ingewanden en dood in aanmerking neemt die ik van me af moet spoelen. En ik kleed me al even snel aan.

Ik weet niet waarom ik zo veel haast heb, weet niet wat ik vrees aan te zullen treffen als ik...

Mijn racende hart kalmeert als ik zie dat Grace op dezelfde plek zit als waar ik haar heb achtergelaten. En dan durf ik het eindelijk aan mezelf toe te geven. De reden dat ik haar niet uit het oog wilde verliezen. Ik ben bang dat ze zich zal realiseren dat ze een fout heeft gemaakt door voor mij te kiezen.

Is die angst irrationeel, nadat ze heeft gezegd dat ze van me houdt? Dat ze voor mij kiest, ondanks alles wat er speelt, hoewel ze weet dat mijn gaven een loodzware last zijn? Absoluut.

Wordt die er daarom minder om? Geen steek.

Dat is de macht die ze op mij uitoefent, die ze altijd op me zal uitoefenen.

'Al iets gehoord over Flint?' vraag ik. Ik haal een flesje water uit de koelkast in de hoek en breng dat naar haar toe.

'Nog niets in de groepsapp.'

Ik wil haar het flesje geven, maar ze pakt het niet van me aan. Ik loop naar de andere kant van de bank, ga naast haar zitten en zet het water op de tafel voor ons neer.

Ze wendt haar blik af van het vuur, geselt me met haar gewonde blik en fluistert: 'Ik hou van je.'

Mijn hart begint te bonzen.

Ze kijkt serieus, te serieus, en zelfs een beetje wanhopig, en ik doe wat ik altijd doe om haar af te leiden van haar eigen gedachten. Ik plaag haar, ditmaal met ons favoriete filmcitaat. 'Weet ik toch.'

Als er een traag lachje langs de randen van de schaduwen in haar ogen kruipt weet ik dat ik de juiste keus heb gemaakt. Ik trek haar op mijn schoot en geniet van het gevoel van haar lichaam tegen het mijne. Ik kijk omlaag, strijk met een vinger over de beloftering die ik haar heb gegeven en denk terug aan de belofte die ik haar die dag heb gedaan. Bij de herinnering aan de trillende overtuiging waarmee ik die noodlottige woorden onverstaanbaar voor haar mompelde, verkrampt mijn borst.

‘Je zei dat je het me zou vertellen als ik ooit raadde wat je me toen hebt beloofd,’ zegt ze. ‘Volgens mij weet ik het.’

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Is dat zo?’

Ze knikt. ‘Je hebt beloofd dat je me de rest van mijn leven ontbijt op bed zou brengen.’

Ik lach snuivend. ‘Dat dacht ik toch niet. Je bent ’s ochtends niet te genieten.’

Het eerste echte lachje dat ik in lange tijd bij haar zie verlicht haar hele gezicht. ‘Hé, volgens mij geniet jij anders altijd van mij.’ Ze moet er zelf om lachen en ik lach met haar mee. Het is zo fucking fijn om haar weer te zien glimlachen.

‘Wacht even, ik weet het wel...’ gaat ze verder, en ze doet alsof ze diep nadenkt. ‘Je hebt beloofd dat je me elke discussie laat winnen.’

Het idee is zo belachelijk dat ik bulderend lach. Ze vindt het heerlijk om met me te discussiëren. Het laatste wat ze wil is dat ik haar zonder slag of stoot laat winnen. ‘Echt niet.’

Ze blijft plotseling heel stil zitten en kijkt me met knipperende ogen aan. ‘Ga je het me ooit nog vertellen?’

Ze is er nog niet klaar voor om nu al te horen wat ik heb beloofd voordat ik zelfs maar wist dat ze ook van mij zou houden. ‘Daar is toch geen lol aan?’ grap ik daarom.

Ze doet alsof ze me een klap op mijn schouder geeft. ‘Ik krijg het heus wel uit je.’ Ze streelt met haar zachte hand over de stoppels op mijn kaak en kijkt me ernstig aan. ‘Ik heb eeuwig de tijd om het te raden, levensgezel van me.’

En van het ene moment op het andere sta ik in vuur en vlam.

‘Ik hou van je,’ fluister ik. Ik buig me voorover en strijk met mijn lippen langs die van haar. Eén keer, twee keer. Maar Grace laat me er niet mee weggkomen. Ze vlijt haar handen aan weerszijden tegen mijn hoofd, knippert zacht met haar ogen en eist me dan helemaal op. Mijn adembaling. Mijn hart. Mijn ziel.

Als we allebei buiten adem zijn, leun ik achterover en kijk haar aan. Ik zou mezelf voor altijd kunnen verliezen in de peilloze diepte van haar warme bruine ogen.

‘Ik hou van je,’ zeg ik nog een keer.

‘Weet ik toch,’ herhaalt ze plagerig mijn antwoord van zo-even.

‘Die bijdehante mond van jou wordt nog eens mijn dood,’ prevel ik. Ik wil haar weer kussen en de gedachte om haar op te tillen en met haar naar mijn bed te lopen danst door mijn hoofd.

Ze verstijft echter en ik besef dat mijn onnadenkende verwijzing naar de dood haar en ook mezelf herinnert aan alles wat we zijn verloren, aan alles wat we nog steeds kunnen verliezen.

Ik zie dat haar ogen nat worden van de tranen en mijn hart staat even stil. ‘Sorry,’ mompel ik.

Ze schudt kort haar hoofd, alsof ik mezelf mijn verspreking niet kwalijk moet nemen, maar daarvoor is het al te laat. Dan bijt ze op haar lip en probeert met trillende kin alle pijn die ze vanbinnen voelt te verdringen.

Voor de miljoenste keer kan ik mezelf wel voor het hoofd slaan omdat ik in haar nabijheid altijd eerst mijn mond opendoe en dan pas nadenk.

‘Liefje, het komt wel goed,’ zeg ik tegen haar, ook al is het opeens alsof mijn hele lijf verslapt. Botten, aderen en spieren lijken van het ene moment op het andere op te lossen, en wat er van me overblijft is wat ik zonder Grace zou zijn. Een lege, bloedende huls.

‘Wat kan ik doen?’ vraag ik. ‘Wat wil je dat –’

Ze snoert me de mond door haar kleine, koude vingers tegen mijn lippen te drukken.

‘Luca is voor niets gestorven. Flints been, Jaxons hart... Het was allemaal voor niets, Hudson,’ fluistert ze.

Ik trek haar tegen me aan en hou haar stevig vast, terwijl het intense verdriet om alles wat we hebben overleefd in haar lichaam woedt. De huiveringen die door haar heen trekken, trekken ook door mij, en ik weet dat ik geen uitvluchten meer heb.

Op dit moment, met het meisje van wie ik hou in mijn armen, het meisje dat ik koste wat het kost wil redden, weet ik dat mijn tijd op is. De kille, meedogenloze waarheid die ik het afgelopen uur zo verdomd hard heb geprobeerd te negeren beukt op me in en beneemt me de adem.

Het is allemaal mijn schuld.

Alles. Al het verdriet, alle doden, alle pijn die Grace en de anderen op het eiland ervoeren, het is verdomme allemaal mijn schuld.

Omdat ik egoïstisch was. Omdat ik haar nog niet wilde opgeven. Omdat ik zwak was.

Ik ben mijn hele leven op de vlucht geweest voor een lot dat mijn vader altijd voor me wenste, maar ik besef nu dat ik geen keus heb. Het komt eraan, of ik dat nu wil of niet, en ik kan helemaal niets doen om het te ontwijken. Niet nog een keer. Niet nu Grace’ geluk op het spel staat.

En wanneer ik me eindelijk overgeef aan mijn lot vrees ik dat het de ondergang van ons allemaal zal worden.

1

Twee kanten van hetzelfde verhaal

Ik zou overal liever willen zijn dan hier.

Overall, behalve in deze veel te koude kamer die riekt naar verdriet, droefheid en een flinke dosis ontsmettingsmiddel. Ik werp Hudson een vluchtig lachje toe en kijk dan naar de rest van de groep.

‘Wat doen we nu?’ vraagt Macy. Hoewel ze zacht praat echoot haar vraag door de verwoeste ziekenzaal en ketsen haar woorden als hagel af tegen de kale wanden en kapotte bedden.

Het is een belangrijke vraag en meteen ook een lastige. En ik heb geen flauw idee wat ik Macy en onze vrienden daarop moet antwoorden.

In alle eerlijkheid ben ik al in shock sinds we op Katmere arriveerden en ontdekten dat de school geplunderd was, de muren vol zaten met bloedspatten en de ruimtes kort en klein waren geslagen, en dat alle leerlingen en docenten waren verdwenen. En nu hebben we net ook nog te horen gekregen dat Flints been niet kan worden gered. Ik ben er kapot van en het feit dat hij zijn uiterste best doet om sterk te zijn maakt het er duizenden keren erger op.

Een uur later ben ik na mijn douche weliswaar weer schoon, maar ik ben nog steeds ontdaan door alle vernielingen.

En als ik mijn blik langs mijn vrienden laat glijden, langs Jaxon,

Flint, Rafael, Liam, Byron, Mekhi, Eden, Macy en Hudson, is het ergste eigenlijk nog wel dat zij net zo geschrokken zijn als ik. En net als ik lijkt niemand te weten hoe het nu verder moet.

Wat valt er ook te doen in een situatie als deze, waarin de wereld zoals jij die kent ophoudt te bestaan en je alles om je heen steen voor steen ziet afbrokkelen? Een situatie waarin elke muur die je probeert te stutten een opening vrijlaat waardoor de rest gewoon kan instorten.

Het is niet de eerste keer in de afgelopen maanden dat we verliezen lijden, maar het is wel de eerste keer sinds de dood van mijn ouders dat alles volkomen hopeloos aanvoelt.

Zelfs toen ik in mijn eentje op het Ludaes-veld was wist ik dat alles goed zou komen. Misschien niet voor mijzelf, maar in elk geval wel voor de mensen om wie ik gaf. Ook tijdens het gevecht met Hudson tegen de reuzen wist ik zeker dat hij het zou overleven. En toen we op het eiland van het Ondoodbare Beest tegen de vampierkoning en zijn troepen streden had ik voortdurend het gevoel dat we niet kansloos waren. Dat het ons op een of andere manier zou lukken om Cyrus en zijn kwaadaardige bondgenoten te verslaan.

En toen hij uiteindelijk wegluchtte dachten we dat we in onze opzet waren geslaagd.

Dachten we dat we misschien niet de oorlog hadden gewonnen, maar in elk geval wel de veldslag.

Dachten we dat de offers, de vele, vele offers die we hadden gebracht, het waard waren geweest.

Maar toen keerden we hier terug, op Katmere, en drong het tot ons door dat we helemaal geen oorlog hadden gevoerd, niet eens een veldslag. Nee, wat voor ons een gevecht op leven en dood was geweest, wat ons op de knieën had gedwongen en in een ravijn van wanhoop had gestort, was helemaal geen veldslag geweest. Het was hooguit een speelafpraak om de kinderen bezig te houden, terwijl de volwassenen de echte oorlog uitvochten.

Ik voel me een stomme sukkel... en een mislukkeling. We wisten

nota bene dat Cyrus niet te vertrouwen was, we wisten dat hij een heel scala aan trucs achter de hand had, en toch traptten we erin. Erger nog, sommigen van ons hebben het zelfs met de dood moeten bekopen.

Lúca heeft het met de dood moeten bekopen en nu is Flint een been kwijt.

Afgaand op de gezichten van alle anderen in de ziekenzaal ben ik niet de enige die er zo over denkt. Een verbitterde mengeling van verdriet en woede hangt loodzwaar tussen ons in de lucht. Zo zwaar dat er bijna geen ruimte is om iets anders te voelen. Zo zwaar dat er bijna geen ruimte is om iets anders te denken.

Marise, de verpleegkundige van de school en de enige overlevende op Katmere, ligt op een van de ziekenhuisbedden. Haar armen en wang zitten vol blauwe plekken en snijwonden, het bewijs dat ze keihard moet hebben gevochten, anders zou haar vampiermetabolisme haar al hebben genezen. Macy brengt haar een fles met bloed uit de koelkast en Marise knikt dankbaar naar haar voordat ze eruit drinkt. Ze heeft de specialist geholpen met Flint en heeft daarmee kennelijk haar laatste beetje kracht verbruikt.

Ik gluur naar Flint, die op een ziekenhuisbed in de hoek van de zaal zit, met de stomp van zijn been op een kussen. Zijn gezicht, dat normaal gesproken altijd in tweeën wordt gespleten door een brede, maffe grijns, is nu vertrokken van de pijn en mijn maag keert zich om. Hij ziet er vreselijk breekbaar uit, met zijn schouders gebogen van de pijn en de bedroefdheid, en ik moet mijn best doen om de gal binnen te houden die in mijn keel komt opzetten. Alleen mijn wilskracht houdt me op dit moment op de been. Nou ja, en Hudson natuurlijk, die een arm om mijn middel slaat alsof hij weet dat ik zonder zijn steun zal omvallen. Zijn aanraking, zijn duidelijke poging om me te troosten, zou me gerust moeten stellen. En dat zou misschien ook zijn gebeurd als hij niet net zo hard beefde als ik.

De stilte strekt zich gespannen als een snaar van emoties uit tussen de groep.

Dan schraapt Jaxon zijn keel. 'We moeten het over Luca hebben,' zegt hij met een stem die net zo rauw klinkt als we ons allemaal voelen. 'Er is niet veel tijd meer.'

'Luca?' vraagt Marise, het hartzeer duidelijk te horen in haar schorre stem. 'Heeft hij het niet gered?'

'Nee.' Flints antwoord is net zo leeg als zijn ogen. 'Hij heeft het niet gered.'

'We hebben zijn lichaam mee teruggebracht naar Katmere,' vult Mekhi aan.

'Fijn. Hij hoort niet op dat akelige eiland te worden achtergelaten.' Marise wil nog iets zeggen, maar haar stem hapert. Ze schraapt haar keel en probeert het opnieuw. 'Maar je hebt gelijk. Er is niet veel tijd meer.'

'Tijd waarvoor?' vraag ik, met een blik op Byron, die zijn telefoon uit zijn zak haalt.

'Luca's ouders moeten op de hoogte worden gebracht,' antwoordt hij, terwijl hij begint te scrollen. 'Hij moet binnen vierentwintig uur worden begraven.'

'Binnen vierentwintig uur?' herhaal ik. 'Dat klinkt erg snel.'

'Dat is het ook,' zegt Mekhi. 'Maar als hij niet binnen die tijd in een crypte is verzegeld valt hij uit elkaar.'

Zijn antwoord is zo barbaars – deze wêreld is zo barbaars – dat de adem in mijn keel stukt.

Natuurlijk eindigen we uiteindelijk allemaal als stof, maar wat vreselijk dat het bij hen zo snel gaat. Misschien zelfs al voordat Luca's ouders hier zijn. En zeker voordat iemand van ons heeft verwerkt dat hij echt voorgoed weg is.

Voordat we afscheid hebben genomen.

'Byron heeft gelijk,' merkt Macy zacht op. 'Luca's ouders moeten de kans krijgen om afscheid van hem te nemen.'

'Dat klopt,' zegt Hudson instemmend, met een stem die de stilte die opeens valt in een pulserende wond verandert. 'Maar die kunnen we hun niet geven.'

Niemand lijkt te weten wat hij daarop moet zeggen. In plaats daarvan kijken we hem allemaal aan. Ik vraag me af of ik hem verkeerd heb verstaan, en gezien de uitdrukking op de gezichten van de anderen denken zij er precies zo over.

‘We moeten het hun vertellen,’ verkondigt Jaxon, die duidelijk niet in de stemming is om erover in discussie te gaan.

‘Waarom niet?’ vraagt Macy tegelijkertijd aan Hudson. Ze klinkt echter niet boos, eerder bezorgd.

‘Ze hebben tijd nodig om zijn lichaam naar de familiecrypte te brengen,’ zegt Byron, die niet langer op zijn telefoon scrollt, ofwel omdat hij het nummer van Luca’s ouders heeft gevonden, ofwel omdat hij zijn oren niet kan geloven. ‘Als we hen nu niet bellen is er straks niets meer van hem over.’

Hudson trekt zijn arm weg van mijn middel en doet een stap bij me vandaan. Ik mis de warmte van zijn lijf meteen en begin te rillen.

‘Dat weet ik,’ antwoordt hij. Hij slaat zijn armen over elkaar. ‘Maar ze zijn vampiers van het Vampierhof. Hoe weten we of we hen kunnen vertrouwen?’

‘Hun zoon is dood.’ Flints stem knarst van verontwaardiging en hij probeert op te staan. Ik vind het ongelooflijk dat hij zich alweer kan bewegen, maar gedaantewisselaars genezen heel snel, zelfs onder de zwaarste omstandigheden. Jaxon wil hem helpen, maar Flint gebaart geluidloos dat hij hem met rust moet laten, zonder zijn blik ook maar één seconde van Hudson los te maken. ‘Je denkt toch niet dat ze Cyrus’ kant zullen kiezen?’

‘Zou dat echt zo verrassend zijn?’ Hudson kijkt onaangedaan naar Jaxon. ‘Jij hebt jouw laatste ontmoeting met onze eigen vader amper overleefd.’

‘Dat is iets anders,’ snauwt Jaxon.

‘Hoezo? Omdat het Cyrus is? Geloof je echt dat hij de enige is die zo denkt?’ Hudson kijkt hem aan. ‘Als dat echt zo was hadden we niet zo veel tegenstanders gehad op dat eiland.’

Het blijft een hele tijd stil.

‘Ik vind het heel erg om te zeggen, maar volgens mij heeft Hudson gelijk,’ zegt Eden dan. Ze schudt haar hoofd. ‘We weten niet of Luca’s ouders te vertrouwen zijn. We weten niet of er überhaupt iemand te vertrouwen is.’

‘Hun zoon is dood,’ herhaalt Flint nadrukkelijk, en hij staart Eden dreigend aan. ‘Dat moeten ze weten nu er nog tijd is om hem te begraven. Als jullie allemaal te laf zijn, doe ik het wel.’ Hij doorboort Hudson met een woedende blik. ‘Heb je er al bij stilgestaan dat we hun helemaal niets hoefden te laten weten als jij jouw werk had gedaan?’

De woorden denderen als een fysieke klap door mijn lijf en ik hap geschokt naar lucht. Hij doelt overduidelijk op Hudsons gave om onze vijanden met één gedachte te kunnen verpulveren. Ik wil al tegen Flint uitvaren omdat hij het gore lef heeft om zoiets voor te stellen, laat staan dat hij het als vanzelfsprekend beschouwt. Maar ik weet dat hij diepbedroefd is en dat dit daar niet het juiste moment voor is.

Hudson kijkt me van opzij aan en ik probeer hem met mijn ogen gerust te stellen, want hij kan er niets aan doen. Maar hij focust zich bliksemsnel weer op Flint en spreidt ongelovig zijn armen. ‘Ik was aan het vechten, net als jij.’

‘Ja, maar dat is niet helemaal hetzelfde, hè?’ Flint kijkt hem grimmig aan. ‘Je doet alsof je alles hebt gegeven tijdens dat gevecht, maar we weten allemaal dat dat niet waar is. Vraag jezelf eens af: als het Grace was geweest die elk moment kon doodgaan, zouden we dit gesprek nu dan ook hebben gevoerd of zou Luca dan nog hebben geleefd?’

Hudsons gezicht verstrakt. ‘Je hebt geen fucking idee waar je het over hebt.’

‘Ja, maak jezelf dat maar wijs.’ Flint zet zich af tegen de rand van het bed en hinkt naar een stel krukken in de hoek. Hij propt ze onder zijn armen en schuifelt de zaal uit zonder nog iets te zeggen.

Hudson zwijgt, net als alle anderen.

Mijn borst verstrakt bij de gedachte aan de keuzes die hij moet maken, de verwachtingen die anderen van hem hebben. Verwachtingen die veel te zwaar zijn voor één persoon om op zich te nemen. En toch doet hij dat. Telkens opnieuw.

Maar dat wil niet zeggen dat hij er alleen voor staat.

Ik sla mijn armen weer om hem heen en druk mijn hoofd tegen zijn borst. Dan doe ik mijn ogen dicht en luister naar zijn kalme hartslag tot zijn schouders zich ontspannen en zijn lippen een vluchtige kus op mijn haar drukken. Ik slaak een diepe zucht. Het komt wel goed met hem. Met óns.

Maar als ik mijn ogen opendoe en mijn blik op mijn vrienden valt, kan ik even niet ademhalen.

Spijt. Woede. Beschuldigingen. Die zijn allemaal te zien, en zijn allemaal tegen Hudson en mij gericht.

En dan besef ik opeens wat Cyrus' echte overwinning van vandaag is.

We zijn onderling verdeeld.

Dat is gewoon een andere manier om te zeggen dat we de lul zijn. Alweer.

2

Water bij de bloedwijn doen

Met alle grimmige emoties die van hun gezichten zijn af te lezen stellen de leden van de Orde zich snel op achter Jaxon, die dreigend tegenover Hudson staat. Mijn maag maakt een haastige, onaangename salto in mijn lijf. Deze situatie vertoont alle kenmerken van een schietduel in het Wilde Westen en ik voel er niets voor om daar het onschuldige slachtoffer van te worden. En ook niet om iemand anders het slachtoffer te zien worden, trouwens.

Daarom ga ik snel tussen Jaxon en mijn levensgezel staan. Hudson maakt een afkeurend geluid diep in zijn keel, maar hij houdt me niet tegen. Ik overweeg even om Hudsons keuzes op het slagveld te verdedigen, maar besluit dan dat we ons eerst op Luca moeten focussen. De minuten verstrijken en straks valt hij in stof uit elkaar.

Ik beloof mezelf dat we het er echt over zullen hebben wat iedereen van Hudson verwacht tijdens een gevecht, maar niet vandaag. We hebben genoeg andere kopzorgen.

‘Luister, Jaxon. Ik snap het heus wel.’ Ik steek sussend een hand uit naar de jongen die ooit alles voor me betekende. ‘Dit is klote. Echt klote. Maar je begrijpt toch wel hoe riskant het is om Luca’s ouders hier uit te nodigen?’

‘Riskant?’ Hij werpt me een ongelovige blik toe en spreidt zijn ar-

men in een gebaar dat vergelijkbaar is met dat van Hudson zo-even. De bloedband is onmiskenbaar. 'Wat kunnen ze hier dan nog meer voor schade aanrichten? Misschien is het je ontgaan, maar alles ligt al in puin.'

'En als ze ons willen aanvallen hoeven ze echt niet te wachten tot ze een uitnodiging krijgen,' merkt Byron op. 'Zo veel tegenstand kunnen we op dit moment niet bieden.'

'Oké, maar ze weten niet dat we hier zijn,' werpt Eden tegen, die nu naast Hudson gaat staan. 'Voor hetzelfde geld zijn we hier aangekomen, hebben we ontdekt dat alles verwoest is en zijn we met de noorderzon vertrokken. En ik zal eerlijk toegeven dat ik eigenlijk vind dat we dat ook zouden moeten doen.'

'Ik zal Luca's ouders wel inlichten,' Marise gaat rechtop in haar bed zitten. Hoewel ze nog steeds erg bleek is beginnen haar wonden eindelijk te genezen. 'Dan kunnen jullie een veiligere plek opzoeken, ergens buiten het schoolterrein.'

'We laten jou niet alleen, Marise,' zegt Macy ferm. Ze gaat naast Marise staan, vlak bij de Orde. 'Als wij vertrekken ga jij met ons mee.'

'Daar ben ik nog niet sterk genoeg voor,' antwoordt de vampierge-nezer.

'Wij gaan hier pas weg als je dat wel bent,' zegt Macy. 'Bovendien hebben ze jou voor dood achtergelaten, dus ze weten dat je aan onze kant staat. Als ze ontdekken dat je nog leeft is de kans groot dat ze niet alleen achter ons aan komen, maar ook achter jou.'

'Ze zullen me heus niets doen,' zegt Marise, maar ook zij klinkt niet overtuigd.

'We laten jou niet alleen,' zeg ik nog een keer. Ik loop naar de koelkast om een nieuwe fles met bloed voor haar te halen. Ze neemt hem aan, drinkt er een flinke hoeveelheid uit en zet hem dan op de tafel naast haar bed.

'Luca's ouders hebben er recht op om dit te horen,' merkt Jaxon nogmaals op, maar met elk woord neemt de agressie in zijn houding af. 'Of ze nu verraders zijn of niet, ze verdienen een kans om hun

kind te begraven. Wat de gevolgen ook zijn als we hen hier uitnodigen, welke problemen dat ook veroorzaakt, we kunnen het wel aan. Want als we hun dat afnemen...' Hij doet zijn ogen dicht en schudt zijn hoofd. 'Als we hun dat afnemen...'

'Zijn we geen haar beter dan Cyrus,' maakt Hudson de zin af als Jaxon dat zelf niet doet, en hij klinkt net zo berustend als zijn broer eruitziet.

'Sommige dingen zijn het waard om een risico voor te nemen,' zegt Mekhi. 'Zeker als je doet wat juist is.'

Eden bijt op haar lip en kijkt alsof ze wil protesteren. Maar uiteindelijk strijkt ze gefrustreerd met een hand door haar haren en knikt.

Jaxon wacht even om te zien of iemand anders nog iets wil zeggen en kijkt ons om beurten aan. Gelukkig lijkt Hudsons instemming de anderen te hebben overtuigd. Als niemand iets zegt kijkt Jaxon naar Marise. 'Ik bel hen wel.'

Hij haalt zijn telefoon tevoorschijn en vervaagt door de kamer naar de gang.

'En nu?' vraagt Macy met een stem die net zo beverig klinkt als ik me voel.

'Nu wachten we af,' antwoordt Hudson, starend naar de deur waardoor Jaxon net is verdwenen. 'En hopen we dat we geen gigantische fout begaan.'

3

Operatie geslaagd, patiënt ontevreden

Twintig minuten later ligt Flint pisnijdig weer op zijn bed in de ziekenzaal, en maakt Marise zich op om de wond te verzorgen volgens de instructies van de specialist.

‘Wacht hier,’ draagt ze hem op. ‘Dan ga ik extra verband halen.’

‘Ik wilde eigenlijk de Denali beklimmen,’ antwoordt hij in een ge-forceerde poging tot ironie.

Ze schudt haar hoofd en loopt een beetje onvast ter been naar een kast in de hoek van de ziekenzaal, een duidelijk teken dat ze zich nog lang niet zo goed voelt als ze ons wil laten geloven.

Nadat Jaxon en de Orde waren weggegaan om alles te regelen voor de komst van Luca's ouders, belastte Marise mij met de schone taak om Flint terug te halen, zodat ze zijn been kon controleren. Ik nam aan dat Hudson ook zou vertrekken toen Flint hem bij het betreden van de zaal een dodelijke blik toewierp, maar ik moet hem nageven dat hij gewoon is gebleven. En nu leunt hij tegen de muur en doet alsof hij op zijn telefoon aan het scrollen is, maar eigenlijk is hij hier ter ondersteuning van Flint, voor zover Flint die steun tenminste accepteert.

Bij de aanblik van Flint die zich dapper probeert te gedragen, ondanks alles wat hij is verloren, woelt er een maar al te bekende pa-

niek in mijn buik en ik adem langzaam diep in. En uit. En weer in.

Marise maakt het glazen kastje open en verschuift een paar potjes met pillen tot ze vindt wat ze zoekt. 'Hier, tijd voor nieuwe pijnstillers,' zegt ze tegen hem. Ze komt terug en geeft hem twee blauwe pillen.

Als Marise de wond heeft schoongemaakt en zich van de saaie taak kwijt om die opnieuw te verbinden, vragen Macy en Eden haar naar de aanval.

'Sorry, meiden,' zegt Marise, die na het zoveelste bombardement van vragen geen nieuwe informatie meer voor hen heeft. 'Ik zou graag willen dat ik meer antwoorden voor jullie had.'

Macy en Eden wisselen een blik met elkaar.

'Nee, joh. Geen enkel probleem,' antwoordt Macy dan. 'Je vecht voor je leven. Dat snappen we echt wel. Dit is niet het goede moment om je van alles te vragen. We hoopten gewoon dat je iets wist wat ons kon helpen met bedenken hoe we nu verder moeten.'

'Nou, ik vind dat jullie het beste op Katmere kunnen blijven. Hier zijn jullie veilig,' antwoordt Marise, terwijl ze het oude verband bij elkaar raapt. 'Het is nergens voor nodig om jullie gevangen te laten nemen en Cyrus de gelegenheid te geven om jullie kracht ook te stelen.'

'Wacht even. Cyrus heeft de kinderen toch ontvoerd als pressiemiddel, om hun ouders te dwingen om te doen wat hij wil?' vraagt Eden verbaasd.

Ik leun naar voren. Hebben we het soms verkeerd begrepen?

Marise haalt haar schouders op en tuurt omlaag naar Flints been. 'Daar weet ik niets van, maar ik hoorde één wolf iets zeggen over jonge magie die nodig was om iets van energie te voorzien.'

Ik hap geschrokken naar lucht en schud mijn hoofd. *Nee, nee, nee. Dat kan niet waar zijn.*

'Heeft hij hen ontvoerd om hun magie te stelen?' Macy's stem breekt en ze spert ontzet haar ogen open. 'Maar onze magie is met onze ziel verbonden. Als Cyrus die probeert af te tappen gaan ze dood!'